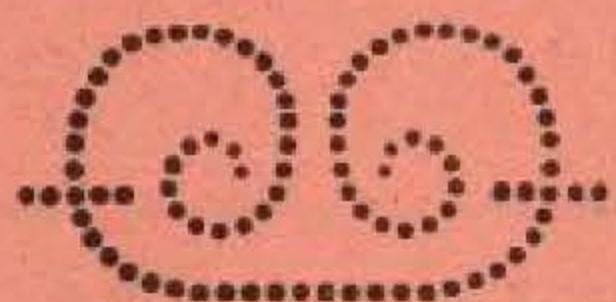

ПЕРЕДРУК З »РАНКА«.

ЧОМУ ПОЛИ НЕ ЖЕНЯТЬ СЯ?

ВІННІПЕГ, 1918.

Біблія

ІСТОРІЯ БІБЛІЙНА СТАРОГО І НОВОГО ЗАВІТА

aproбована бл. п. Епіскопом Кир Сотером.

— Вийшла з друку і можна її у нас набути. —

256 сторін, з 52 образками і картою Палестини.

В твердій оправі коштує лише 60 цт.

ІСТОРІЯ БІБЛІЙНА

Старого І нового завіта на 140 сторін, богато образків. — 40ц.

Книжка ся повинна находити ся у кождій хаті. Які Історія Руси-

України є історією нашої земської вітчини, так Біблія є

Історією нашої небесної, вічної етчини.

АПОСТОЛИ І ЕВАНГЕЛІЯ,

На неділі, празники і дні святих цілого року, після уставу св. Греко-Католицької церкви (правдивий передрук краєвого видавництва) потверджено львівським митрополитом. — Ціна..... 50ц.

КАТИХИЗМ.

християнсько - католицької релігії.

ОДОБРЕНИЙ ЦІЛИМ ПРЕОСЬВ. ЕПІСКОПАТОМ.

Сторін 96 і коштує всіго 25 цт.

Катехизм — се дороговказ, що вказує нам дорогу до цілі, до якої ми призначені. — Катехизм потрібний кожному без огляду на вік і стан, а вже ніяка руська дитина не може вчити ся добре в школі релігії без Біблії і Катехизму.

Памятка Вінчання.

На прехорошім грубім папері, виконана в 6-х красках. — (До оправи в рамці). Кождий повинен се мати у своїй хаті. — 50ц

Перший Християнський Стінний Біблійний Календар на 1918 р.

З гарними біблійними образками, нумерами і на кождий день ще іншого гарного з Письма Святого до читання написано. — Ціна лише

25ц

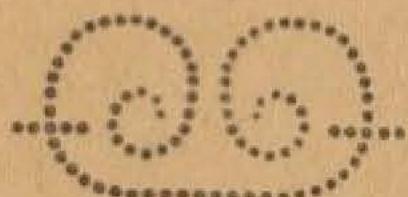
Ruska Knyharnia

848-854 Main St.
Winnipeg, Man.

ПЕРЕДРУК З »РАНКА«.

ЧОМУ ПОЛІ НЕ ЖЕНЯТЬ СЯ?

ВІННІПЕГ, 1918.

HARVARD UNIVERSITY
WIDENER LIBRARY

Ділає католицизм на сьвітове житє уємно чи додатно, про се говорить критика. Приznати однак треба, що така система як католицизм потребує осібного сорта людей — мужів спеціально з'організованих, з певною муштровою і з певними рамами їхнього життя.

Ті мужі мусять о много більше підлягати папі, чим громаді; навіть звязь мусить бути більша з Римом, чим з державою.

Они не съміють мати жадного права нї до лести, нї до фалшу, нї до співчутя, анї навіть до семейної любови. Се мусять бути мужі фанатичного послуху, які сололкими лестними способами готові виконати хочби і найгірше діло.

Щоб виробити таку солідарність ужила кат. Церкви для свого съвященства целібату, іншими словами: кат. Церква заборонила своїм съвященикам входити в житя супруже, щоб не звязані семейними обовязками були кождої хвилі готові на поклик труби з Риму.

Сей целебат убиває у духовенства всякі почутя і любов семейного житя; а віддає під цілковиту роспорядимість папи. Щоб знова розширити свій деспотизм тоже і на народ дає папа свому духовенству свого рода, сіть се є тайну ушну сповідь. Тим робом з'обовязує собі Рим робітника і ниву.

Целебат і ушна сповідь ділає на духовенство так, що

одна частина попів, стає пониженими пригнобленими, мелянхолійними, часто придурковатим пожаловання, гідним сотворіннем; а друга частина стає строгим нечулими на жадні враження милосердія чи хочби справедливости атеїстами а дуже часто повніє нечувану неславу — немораль яка можлива хиба лиш наслідком такої системи як католицизм.

Хоч спімнути треба, що не конечно кождий кат. съяще-
ник мусить належати до одної з повисше згаданих сорт їхніх
попів, бо були і є між ними мужі дійсні ревнителі о славу Божу,
однак у таких виключений девіз: єдино-спасительна кат. Цер-
ква. Та загально говорячи лиха доля чіпається до більшості їх-
ніх попів, що потверджують тисячні приміри віків.

Про вагу съященичого стану чи про яку небудь єго фор-
му нема потреби говорити божзвісно всякому, що духовен-
ство впливає на кождий момент і на кожду майже справу жи-
тя. Сім'я, школа, церква, ціле жите людства було і буде під
впливом духовенства. Навіть в обставинах житя відіграє духо-
венство свою роль. Піп в часі слабости і смерти; він розвесе-
лить, він напімне, він вірний слуга Божий, а брат близнього, се-
те що для тіла воздух, чи корм. Як кров проходить ціле тіло
так вплив духовенства всякає в цілій організм съвітового
житя.

Чиж тяжко тепер зрозуміти сю обстану, що яке духо-
венство таке і жите єго народа. Чиж тяжко зрозуміти, що та-
ке згангриноване духовенство як більшість католицкого ни-
щить, прямо руйнує всякі висші почування людства єго чесноту,
єго мораль. Оно є прямим ворогом близнього а тим самим і
Бога. Система кат. Церкви, се союз сатанського сприту, бога-
цтва і сили, вимірений на те, щоб затроїти духовенство, яке

своїм впливом робить сьвіт темним — нечулим паством пануючого Риму.

Вправді немило відбивають ся повисші заключеня у нашій душі — но дальші уступи потвердять дійсність.

Хоч Господь в своїй премудrosti упорядкував права природи, хоч поклав у грудь чоловіка любов, хоч освятив союз сімї, хоч благословив звязь супружества і помимо того, що слова Божі явно і виразно кажуть, що: треба съященику бути одної жінки чоловіком та щоб домом своїм добре рядив « — важить ся Рим безчестити те, що Бог освятив і заборонює жenитись свому духовенству від найвисшого до найнизшого, мотивуючи безлично, що їх вплив на народ буде кращий і пожиточніший. Беріть однак історію минувшини та переконаєтесь чи съвіт похвалив се коли небудь, чи ганив; або читайте що говорять вамі кат. достойники висші і найвисші чи не пятнують они самі тих кайданів — закалу який на себе поклали.

Злишим є заключити, що той самий целебат задумує кат. Церква перевести тоже в Канаді, бо вже тепер фактом є, що жонатих попів пятнує Рим, як не совершенних або прямо єретиків, а на їх місце являєсь щораз більше всяких попів — целепсів монахів та монахинь — сетриць. Отже і рільна Канада має носити ярмо кат. системи, як носила Франція, Італія, Іспанія, або як носить ще нині Австрія. Та тому власне нашим обовязком є: розглянути як жили або живуть Европейські держави під кнутом кат. системи і аж відтак сказати, котра віра »правдива«. Рим ще не зловив вільної Канади у свої шпони, тому є він для многих байдужним; бо власне тому, кождий горожанин Канади, кождий батько дітей, повинен взглянути у те, яку будучність лишає він: мораль і добробит, чи зло і недолю.

Тигр, коли ще малий, може бавитись, леститись наче кі-

точка — но тим не перестав він бути тигром. Великий любимець американської республіки Ляфайтті сказав, що: »Свободу Америки можуть знищити хиба римські попи«.

Целебат увійшов в жите з іншими поганськими блудами. З початком християнства пятнувало сю гадку, як »бісовську науку«. Доперва з роком 385 почали папи вводити єго між духовенством. Висліди сего були завсігди ті самі, так що про ті часи нема що споминати. Та мимо рішень папських і ухвал Соборів, духовенство все ще жило в супружестві. Перший папа Григорій VII. (в XI. століттю) зрозумів, що така система, як католицизм, мусить ввести у себе целебат, сли хоче, щоб духовенство лишилось в такій звязі з Римом, якої потребує єго пропаганда. Тому присилував він кат. духовенство до безженності, а людям заказав слухати Служби Божої від жонатих попів. Буллями, переслідуванем, Соборами, фальшивими чудами, викляттями побідив він духовенство.

В 13. століттю завів папа Іннокентій III. ушиу сповідь і від тоді аж до часів реформації, проживав Рим найкращу добу. Се власне нагода, глянути на мораль кат. попів тих часів, та переглянути съвідоцтва тогочасних Соборів.

Німецький Собор з року 1222 обвиняв духовенство о немораль, розпусту і гуляче жите.

Собор у Валлодолід, 1321 року засудив часть духовенства за се, що явно жили в розпусті.

В Толедо, Іспанія, 1473 року сказано, що духовенство живе в найбруднійшій роспusti і що народ ненавидить їх, бо скверними руками беруть Спасителя.

В 1429 році, видав Собор в Парижі рішене, яке зачинається слідуючими словами: — Задля блуду розпусти в який по-

пало духовенство і монахи ,стратила Божа Церков як тоже і усе духовенство повагу у народів своїх країв. Сей наліг так вкоренив ся у Христіян, що сей гріх не уважається смертельним гріхом. Собор в Парижі: Сар. ХХІІІ., стор. 1107).

Собор в Кельон, 1536 проговорив монастирі, які були передше школою чесноти, та шпиталями хорих, що тепер стали вояцкими коршмами та гніздом розпусти. Монастирі сестриць, які перед тим робили чимало добра, стали закутинами неповздежності.

Другий Собор в Кельн 1546, оскаржував духовенство за явну немораль а монахів о роспustu. Синод назначив відтак реколекції (курс покути) для »сьвятих« проступників, щоб в сей спосіб убити у них гулящі пристрасти тіла.

На Соборі 1415 року, коли засуджено на спалене Івана Гуса, представлено тоже 1500 монахинь а з ними і духовників, які мали з ними зносини. Про се явно говорить віденський манускрипт.

Звісний є тоже закон кат. Церкви, ухвалений ще на соборі з року 1225, який заказує духовенству жити в явнім конкубінаті.

Та покиньмо давні часи, а перейдім до Ватиканського Собору в 1870 році. Побачимо чи кат. духовенство покинуло сю неславу о яку судив їх съвіт.

Др. Й. Фрідріх, професор університету, говорить в своїм »Дневнику ватиканського собору« стор. 89 про дисциплінарні закони, які предложено Соборови і між іншими каже так:

Треба заховувати дисциплінарні закони, особливо що до

жіноцтва, до якого у першій мірі належать кухарки попівських домім. Бо сї справи так ображаючі, як лиш подумати можна. Они нечесні для кожного пароха они низькі навіть для кождого духовника низшого стану.

Се чорна пляма для римської церкви. Жадна іньша річ не противить ся так канонам і соборам як ся.

Се образа цілої християнської моралі. Самі святі отці можуть посвідчити, що се найшкарадніший рак духовенства. Оден отець собору, самий оповідав мені, що під час своєї подорожі ночував у одного попа — декана, де він і его кухарка, були родичами їхніх двох духовників низшого чина. В канонах церковних позначено: »Наколи священик не уважає на свою гідність і віddaє ся розпусті, або живе в неправім супружестві, належить єго сейчас оскаржити і укарати так як кажуть закони, які отці соборів потвердили. Коли ж наше духовенство не годно жити краще, то хиба вернім ся до старинних часів, та по звольмо духовникам женитись. Радше се, як віddавати їх небезпеці, яка їх імя і честь кидає у темне світло. Факт, що про щось таке треба думати, самий собою сумний, но се заразом доказ, що так довше бути не може. — І дійсно мав рацію старушок, бож сейчас таки наводить, що: се не пуста бесіда — сли говорять, що Єзуїти в Римі, наколи хочуть позбутись якого чоловіка, посилають вабливих дівчат або жінок; ті відтак вертають ся сповідають вя як каючі ся Магдалини і дістають розгріщення.

На сю тему говорив Штосмаер на соборі 23 січня 1870 цілу годину і чверть (Дневник Фріедріх, стор. 133) і твердив, що реформа конечно потібна і то починаючи від папи; а закони, які істнують, щоб дати ще раз під розвагу.

Січня 24 говорив Епископ Салюцо і підпирав гадку

Штросмаєра; другої днини говорив інший весідник якого ім'я не подано і обставав при тім, що конкубінат буде дальнє існувати, бо целебат уважає цілий сьвіт за блуд, а мимо сего не робить ся жадних заходів, щоб його усунути.

Січня 27 говорив угорський кардинал Сімор про жите духовенства, та вносив, щоб завести у них звичайне (супруже) жите. Мартин Падерборн вносив те саме, значить, повідправляти служниць, а завести женячку попів. Мартин звернув ся навіть до кардинала Гогена, щоб поперти єго гадку, що священикам, які перейшли з протестантизму, дозволити жити з їх жінками. Кардинал з Ольміц питав угорського кардинала, чи згодивби ся завести у себе супружество своїх священиків, коли так — то він готовий зробити се у себе кождої хвилі.

Знова Епископ з Саванни не годив ся з тим, щоб нагнати служниць, а на їх місце приймати кухарів. Найкраще — казав він — нагнати служниці — но позаяк они необхідні, то можна жадати, щоб священики приймали до служби жінчини між 40 — 50-ти роками.

Січня 31 говорив Епископ Дінкель з Авгсбурга, що се властиво нічим не ріжнилоб ся від конкубінату, але він би на се позволив. (Фромман, стор. 96).

Носли де, але в Римі повинні ми знайти правдиву святість і чистоту духовенства. Сеж прецінь місто святе, місто де знаходить ся правда Христового царства, де Христос царствує, як писала папська газета »Сівільта« (VIII. I. — 132). Послухайте що говорить про се Франц Ліверані: »Дійшло до сего що Ватикан став ся домом розпусти«, про котрих каже псалом 5-5 стих: »Бо ти не є Богом котому подобаєть жите грішне, хто грішний не устоїть перед Твоїм лицем«. Ватикан став міс-

цем всяких шкандалів, безвстиду, мівцем всякої найпідлійшої злоби. Довго-довго не міг я зрозуміти, чому сьвіт, помимо того, що Рим такий впливовий кричить: »Проч з попами«. Пречінь Рим богатший і могутчий. У него величаві съячині, церемоній всякого рода. У него богато ісповідників по всіх краях. У него в руках таке сильне средство як наушна сповідь. І чомуж, помимо всого того кричить сьвіт: »смерть римским попам«? Та се власне съвідчить, що злоба так у них розгніздила, що сталась прямо їхньою кровію і житем. Коли розслідиш їх, переконаєш ся, що зло так вкорінилось в їх організмі і до сей степені затроїло їхнє жите, що они стали невилічими.

Се власне спонукало папу Клиmentа VIII. сказати кардиналови Беллярмінови: »Я не маю на стільки сили, щоб побідити сю страшну заразу зіпсованого житя духовенства: прошу Бога, щоб незадовго забрав мене з сего съвіта.

Граф Маміяні , який до року 1814 був президентом у папи, став сенатором Італії і коли говорено в сенаті про римську церкву, відповідав він: »Мораль в військових бараках є о много чистішою, чим у монастирах і папськім духовенстві«.

Думаю, що се вистарчить, щоб переконатись чому католики не женяться, та які страшні наслідки на народ наносить зневиджений, погорджений целебат попів. Справа ся представлена читачеви лиш в головних чертах, позаяк писати про сї річи подрібно, з описами поодиноких брудних фактів, не годить ся з честію читача. Не споминаємо тоже про чистоту наших канадійських попів-безженніків, бо сї річи як на тепер звісні мало мало що не всякому. Вистарчить почути імя »Гура«, а вже знаєть ся, хто він, та чим вславив ся він на канадійській землі. Задачю сей розвідки є, виказати, чи ралше припімнути

читачам, що зараза зла вкорінена в кат. церкві і се зараза не-
білічима якої наслідки страшні, руйнуючі, а сли дозволить ся
їм розвинутись тоже в Канаді, то будучність єї та сама, що те-
перішність Европейських кат. держав, т. є. темнота і немораль.

Наушна сповідь.

Накинених раз моральних кайданів целебату попів, кат.
церква не думає здіймати їх зі свого духовенства. Они мусять
під впливом сего морального збоченя стогнати ціле своє жи-
те. Стративши надію на щастє семейного житя, кат. духовен-
ство мусить вічно боротись з поривами любови, до якої рветь
ся людське серце. Побіду над чувствами серця відносять они
так довго, доки они ще морально чисті; коли-ж домаганя сер-
ця взяли раз верх над волею, тоді віддають ся они пристрасти
вповні і цілковито. Кождий новий моральний упадок
приносить нову грижу совісти; кождий спомин повзятого на
себе ярма целебату справляє завзяту борбу. І з таким пеклом
у грудях, упадаючи що-раз низше і низше, католицький безжен-
ник приодягає на себе удавану съятість та проповідує людям
ристяньство, невинність — чистоту, любов, спокій серця і пр.
Словом красоти духа — моралі учить людина якої совість і сер-
це переповнене всякими діявольським брудом і пекольним
плюгавством.

Удержати моральну чистоту є для кат. попа неможливим.
Неможливим є, щоб хтось качав ся в болоті і чистим з болота
виліз! Тому вірити ніхто не годен, щоб кат. піп, кинений в са-
му баюру, в саме гніздо покус, вийшов з відтам чистий і непо-
рочний. Сею баюрою є власне: тайна, наушна, католицька
сповідь.

Всякому звісно, що кождий парохіянин католик мусить

приайменше раз до року сповідатись. Се наказують тоже спеціальні їхні »Заповіди Церковні«.

Сей закон рівний так для мужчин як і жінок. Що більше — католицькі жінки та дівчата — се спеціальне, славне військо »Брацтва Найсолодшого Серця« Ісуса або Марії. А першою най головнішою ціллю сего братства є: **сповідатись що місяця!** Но жадна з тих грішних овечок, ніхто з пересічних людей, оден протестант на тисячу не знає, ніхто навіть не припускав-би — які питання мусить католицький піп — безженнік обовязково ставити каючій ся овечці. Жаден гріх не є у моральній католицькій теольогії так обдуманий та оброблений, як девятий декальон: відділ про мораль — чистоту тіла. Найбільший іспит — егзамен мусить кат. безженнік робити з жінщинами кожного віку про чистоту. Кат. піп мусить на сповіді довідатись, мусить знати: діла, слова, навіть гадки і виображення; коли, з ким, кілько разів, в який спосіб, добровільно — чи чі, як се було, як часто, який був вислід і пр. і пр. — всого того треба повні знати, бо від обставин залежить вага гріхів, після котрої треба буде відтак Господу Богу заплатити відповідним числом: »Отченаш« і »Богородиць«. Самий предмет, про який тепер говоримо не позволяє писати таких питань, які ставлять жінщинам кат. попи на сповіді. Хиба лиш в порівнанню скажім: що чортівський розум крім цебаліту і наушної сповіді не міг знайти кращого способу, яким знищив би мораль попів! Они знищені самі і нищать інших. Они годні се робити, они мусять нищити, бо се їх обовязок. У них і спосіб. Бо колиб навіть і самий Люципер приодівши на себе реверенду та съященичі ризи, удав таку фарисейську побожність і пообвішуваний хрестиками, шкаплірами, ружанцями та корунками, колиб і він став перед темним, несвідомим народом і заплакав, то темна маса сказала, що се »правдивий« Апостол, люди пішли і розпові-

далиб єму на ухо свої тайни! Таку побожність мусить удавати кат. духовенство для добра свого і »сьятої кат.« церкви.

Протестантські священики женяться на підставі того, що Господь благословив супружество і Апостоли проповідували, що: »треба бути духовнику однієї жінки мужом«, — но кат. достойники намагаються се перекрутити. В Діяннях Ап. читається, що Господь посилаючи Ап. Павла проповідувати між поганами, дав єму таке видінє: коли сей Апостол ідучи роздумував чи годить ся подати поганам Евангеліє, чи ні — Ангели представили єму скатерть повну вужів, ящірок і пр. і казали єму се їсти. Він відповів, що не може сего їсти — бож се бридке, скверне. Но ангел відповів: »не скверни того, що Бог освятив«. Католики забуваючи на те, що Господь освятив супружество, роблять єго скверним, та ви словлюються про супружество як про щось не святого, не законного, не божого. Що більше. Католицьке духовенство мусить потопляти супружество, відрікатись єго, навіть заприсягатись від него, і під час коли протестанти живуть після виразної волі Бога в законнім супружестві, католицькі попи на супереч волі Бога вводять між собою безженність, з якої користає діявол, бо доводить їх до сего, що они не послушні заповідям Божим переступають і закон Божий і не додержують своєї присяги, та допускають ся нераз таких проступків, до яких не здібна жадна навіть зьвірина.

Про се писав самий Архієпископ Кенрік (Трактатус XIX., Де поенітентіа X.—VI., під заголовком: Де Кріміне Солісітатіоніс, том III). І хто прочитав ті письма, той переконався, що се не є фальшиве обвинюване кат. попів, як се они звичайно відповідають.

Сей Архієпископ Кенрік таки на початку каже, що: »я аж жахаюсь писати про ті злочини, до яких доводить слухане спо-

віди, або писати про тих безчесних мужів, що тим робом відають ся похотям змисловости. Я пробую часами переконати себе, що се сон, або що се видумали вороги для очернення кат. церкви. Но нас мусять цікавити папські закони, щоб і ми знали, на якій підставі будує він сю тайну целібату». З сего довідуєм ся що і самий Кенрик признає, що неморальне жите католицьких попів, та над'уживане сповіди, се не є безпідставний закид зі сторони протестантів, але доказана правда, яка звісна вся кому і всюди.

Легко тоже доказати, що наушна сповідь, се найспосібнійша нагода, скористати зі слабого характеру жінок та дівчат. Треба тоже признати, що кат. духовники присилувані слухати ушної сповіди жінок, а будучи самі нежонатими, є вони виставлені на найтяжі покуси. Коли ще до сего прочитається папські канони та буллі, то навіть не годен ніхто представити собі, як численні нагоди і способи подають они безженнікам до покус та морального упадку.

1. Під час самої сповіди	5	случаїв.
2. Перед сповідю	2	случаїв.
3. Сейчас по сповіди	3	случаїв.

Кенрик переглядаючи правила попів, нотує, 19 случаїв, в яких римо-католицький піп через сповідь зводить женщину.

4. Сповідь дає нагоду	4	случаїв.
5 Під покривкою сповіди	2	случаїв.
6. Під час сповіди хоч і не сповідає	1	случай.
7. При якій небудь іншій нагоді, однак за посередництвом сповіди.	2	случаїв.

Тілько случаїв нотують папи в своїх правилах, но кілько найшлоб ся їх в дійсности, де піп — безженнік уживаючи спо-

віди знаходить собі вірну служницю, сусідку, або таки любовницю. Се все з нагоди тайної, ушної сповіди. Та коли розглянемо деякі з повисших случаїв, зобачимо ще яснійше всю чортівську хитрість попів-сповідників.

Розгляньмо другий случай четвертої точки, де »сповідь дає нагоду«.

Є се случай в якім безженнік — *Qui ex fragilitate in confessione cognita, sumit occasionem, eam tentandi* по українськи: який пізнавши при сповіді слабість жінки, шукає нагоди звести її.

Чиж не ясно всякому чоловікови до чого веде кат. система — ушна сповідь. Представте собі нежонатого попа, окруженоого сотками, ба часами тисячами жінок. У них є всякі душевні слабости, покуси, нечисті гадки. Слиб не сповідь ніхтоб про жіночі злі сторони не довідав ся і хочби навіть піп-розпустник хотів звести яку жінку у своїй парохії, крім сповіди не мавби іншого способу.

Та сповідь сего доконує. Приходить не жонатий сповідник, засідає у сповіdalницю. До него приступають жінки, приступають дівчата та обсипають його тайнами свого серця. Они мусять висказати навіть свої найтаємніші гадки і то так, як перед Богом, бо сповідник-піп (учить Денс) не представляє тоді чоловіка, але Бога. І той безженнік при помочи такої фанатичної сповіді, довідуєсь про всі духові слабости женщин покуси, гріхи; він розважає їх характери, він роздумує як до них можна зближитись і чим частійше він з ними сходить ся, їх сповідає, тим більше знакомство, тим сильніші пориви, ясніші способи до злочину, близша нагода осягнути свою ціль, скористати з своєї жертви.

Возьмім четвертий случай. В четвертій точці сего случаю обговорюєсь: »сли піп наклоняє при сповіди женщину, щоб з ним согрішила, кажучи, що відтак єї висповідає«.

Чиж не проклята ся система кат. церкви? Она не лиш дає безженнікам спосіб вибрati собi відповідну жертву, але дає тоже і нагоду туманити. Бо коли женщина страхається гріха, тоді злодій жіночої чесноти має нагоду сказати: не страхай ся дитинко гріха, бо чиж не маю я власти відпустити тобi їх. Піддай ся менi а я тебе відтак розгрішу і увільню від всякої вини. О! Як дурним булоби вірити, що істнує десь такий закон, не то ка жу божий, але сьвіцкий, який позволяв би в сей спосіб грішити!

Пята точка першого случаю: »Котрий піп чи то словом, чи яким небудь знаком нагадує женщинi єї гріх, про який довідав ся вiн на сповіди, або в який інший спосіб побуджає єї до гріха, треба уважати его яко такого, що над-ужив сповіди і вiн винний зломаня печати«.

Знова прокляті наслідки сповіди. Женщину, яка з природи є більше встидливою, визуває єї піп з сеї чесноти, та привичає єї не встидатись.

Безженнік кат. пригадуючи женщинi єї гріх, робить єї обоятною. Вона бачучи себе раз упавшою тратить надiю на свою чесноту і все менше і менше опирається покусам, аж доки не піддасться цілковито напастi свого сповідника. І коли не потрапить знищити єї чесноти жадне товариство, то знищить самий піп при помочи сповіди. Єслиб не сповідь, не мавби кат. безженнік приступу до женщини; вiн не знавби як розпочати нечисту бесiду, не мавби нагоди впоювати женщинi такої огиди, не знав би єї душевних слабостей, не булоб лиха. Сама вро-

джене встидливість жінки годнаб опертись поволи — напасникови, наколиб не сповідь. Но діявол не міг видумати ліпшого способу. Подав сповідь. Отже до сповіди приходить жінка, а піп — безженнік у плащи съятої побожності доторкає усі пульса жіночої чесноти в гадках та ділах. Ведесь щира отверта розмова, піп довідується про трудности, перешкоди, обставини, дає свої ради, співжаліє, співчуває, намовляє і так робить єї сотворінцем гірш діявола. А у кат. парохії нема жінки з котрою не говоривши піп при сповіди. Кожда мусить сповідатись. Піп знає про грішні бажання, чувства та склонності всіх жінок своєї парохії. Єго чувства мусять розбудитись — розгоріти. А щож перешкодить єму розбудити грішні чувства у серцях жінок, або яка перешкода буде попови до формально го гріха в тілі.

Сказав оден визначніший француський піп, що: »нема вже тепер нічого на съвіті, що перешкодилоб кат. попови осягнути свою ціль. Єслиб котрий чоловік-муж хоч як наважив ся устеречи свою жінку то піп порадить жінчині удавати слабість та кликати єго до сповіди. А звісно, що обовязком попа є відвідувати хорих, сли можливо навіть щоденно. Він лишаєсь з нею на самоті, щоб обговорити про стан єї душі, а дуже часто, щоб осягнути свою ціль«. Та припустім, що якась жінка оскаржилаб попа, то карати єго без доказу съвідків не вільно; так говорить Кенрік в своїм витягу прав.

Та най ніхто не важить ся казати, що се закиди протестанти; Архієпископ Кенрік, що пятнував ушну сповідь і папів, єго достойники і учителі — се наше съвідоцтво.

Перейдемо тепер до іншої держави, яка тішилась повним католицьким благословенем. Іспанія — се осередок св. інквізиції в повнім єї роззвиті. Єсли-ж де, то в Іспанії повинна спо-

відь зробити свою »красну« роботу. Повинна показати, що она для піднесення християнської моралі. Там і впливу протестантів не було, не мала она жадних перепон. Она повинна була обмити Іспанію від всяких гріхів та всякої нечисти. Щож каже всесвітна історія?

Ох, власне ся держава — Іспанія стала тим орудієм, котрим Прovidінє Боже хотіло показати съвітови, яку заразу, які збоченя та неславу наносить поміж народ прокажена система католицизму.

Менше-більше в 50 років реформації завважали католики, що в Іспанії сильно розвивають ся засади Лютра, а перше усього оскаржував народ попів о се, що при помочи сповіди зводять они ішпанське жіноцтво. Ся скарга була так живою та голосною, що про се довідав ся самий папа Павло IV. Січня 18-го 1556 післав сей папа свого делегата до Іспанії, який мав всіх оскаржених попів о чужолісство остро покарати. Перші слідства переводив він в місті Гранада.

Архієпископ Гранади однак заявив, що сли делегат схоче виконати папський приказ як слід, то справа прийме завеликі розміри, тому цілу справу затушовано, затримано в тайні, повідомлено лише духовенство, щоб більше стереглись. Однак папа таки довідавсь і переконав ся, що моральне зіпсуете і над'уживанє сповіди панує між духовенством не лиш в Гранаді, але в цілій державі. Тому післав він в 1561 році делегата до головного інквізитора Валдіого і приказав покарати всіх винних »отців« цілої Іспанії.

Та в багатьох місцях задержав інквізитор сей приказ в тайні лиш в деяких, як в Севіллі, оголосив він папський приказ та приказав, щоб зголосувались усі жінки, що оскаржують попів о таку немораль. Всі жінки-католички мали до 30 день

явитись в бюрі інквізиційнім і сказати, котрого попа котра оскаржує.

Наступила сцена, якої в цілій історії не найдете; Боже Промінє хотіло показати сьвітови правдиве сьвітло, хоч страшне лице папства. Який-же був вислід папського приказу? До інквізиційного бюра тиснулись дівчата, жінки, простолюдя і шляхта, всякого становища і урядів. Число їх, самих жінщин Севілії, було таке велике, що 20 нотарів, щоб переслухати всіх дівчат та жінок, спотребували не 30 але 120 день. Число злочинників було таке численне, а характеристичні способи їх переведення були так гідкі та не гідні, що святий трибунал, пізнавши злобу і заразу, яку ширить ушна сповідь, приказав держати все, в як найбільшій тайні, (Edgars Variation of Popery, S. 528, McCrie's History of the Reformation in Spain. p. 242.) Се образ, що показує скілько і в який спосіб ушна сповідь обмила Іспанію від всякої нечистоти — неморалі. Час св. інквізиції в Іспанії наглядно доказує, що кат. ушна сповідь, се не сповідь покаяння для спасеня чоловіка; она не приносить спасеня не то грішним, але деморалізує невинних, руйнує і ту мораль, яка за віяки обичайности людства заховується між людьми, та звесь приличностю. Католицизм мав нагоду показати сьвітови користі ушної сповіди. Та за цілий час існування ушної сповіди, наїла она тільки лиха, що католицизм з него вже обмитись не годен. Не стає терпеливости, честь людська не позволяє писати про всі ті лайдацтва, про всі над'ужитя сповіди. Се факта, про котрі знає сьвіт. Но скільки їх покрила тайна, скільки гроби...

Се факта з минувшини, хоч се ще не є навіть тисячна частина всіх. Та се лиш маленька згадка для Тебе читачу. Се лиш товчок, щоб думав кождий Українець, яку ціль малиті безжен-

ники, що освятили і накинули людям таку страшну отрую, ушну сповідь.

Для нас Українців є факта і нові, такі що вже і ми про них знаєм. При сповіди познакомивсь Гура з Юлькою Марцінець, та довів її до гробу. При сповіди покликають і наші монахи ді вчат до монастирів. Про ушну сповідь у кат. попів довідається богато від українських дівчат на жінок по фармах.

При тихій, ушній сповіди найшов собі ченстоховський монах, ксьондз Мацох, свою любовницю Єлену Крижановську. Ся сповідь стала початком ічиною величезних крадежей і страшного злочина брато-убійства. Піп Старчевський пізнався при сповіди з Новіцкою — се довело єго до співучасти Мацохівської трагедії:

Целебат Монахів.

—««О»»—

Наслідники целебату є у монахів в много страшніші чим у сьвіцьких попів. Дарма, що думають люди, що монастири є місцем святих угодників божих — пустиножителів. Монастири обведені грубими та високими мурами мабуть лише на те, щоб сьвіт не перешкаджав побожним покутникам розпустувати. Шо діється по монастирах можна пізнати хочби з сего, що в деяких мужеських монастирах заказують правила тримати звірят — самиці, а в сестричних монастирах заборонено держати пса. З того треба дорозумітись, що о скілько сьвіцькі попи вдоволяють свої пристрасти в природний спосіб уживаючи до

сеї ціли сповіди, то монахи відділені ніби від сьвіта спонукані допускатись всякого зъвірства в неприродний спосіб.

Зрештою монахи з сестрицями ще ніколи не ворогували. Противно відносять ся одні до других з повною симпатією та довірєм. Они і помагають собі взаїмно, коли сего потреба вимагає. Настоятель Амман оповідає про одного отчика — монаха, що поміг сестричці купивши для неї лікарства, яке она »для слави монастиря« мусіла заживати. Вебель хотів довідатись хоч про один монастир сестричний, в якім була б хоч одна сестриця — ще дівчиною. Сестриці — монахині не завдавали собі богато журби, коли яка з них мусіла накриватись широким фартушком. Зрештою, се закривали грубі а високі мури. Отже всякі сестричні тайни могли цілком свободно кружляти в рамках мурів.

За мур, поза клавзуру виходили сі тайни мало коли. Коли скасовано сестричний монастир Маріякрон, знахожено в тайних замурованях діточі голови, а навіть цілі тільця. Епископ Ульрих з Авгсбурга описує ще інше: Папа Григорій I. дуже обстоював з початку за целібатом. Однак переконав ся про єго злі наслідки, коли приказав спустити воду з одного монастирського ставу. В тім ставі найдено шість тисяч дитячих голов.

Цісар Йосиф II. коли касував монастири, спитав одного ігумена: — »кілько монахів мав твій монастир?«

— Дві сотки, — ваше величесво. — Кілько? — спитав цісар. — Так, Ваше величесво, — відповів ігумен, — але ми ще удержуємо чотири сестричних монастирів.

Щоб монах не бачив съміху казав єму цісар відвернувшись.

Амман був пріором (настоятелем монастиря). Оповідає він в своїх письмах, що нема нічо шкараднійшого, як коли мо-

нахині залюблять ся в отчиках і коли они їх довірю віддадуться. Се чисті доми розпусти. І многі писателі сеї съятої »авильонської неволі« кажуть, що: коли дівчина вступає в монастир і накриває свою голову монашим каптуром (калузою) то оголшує, що она вступила до дому розпустниць.

Давнійшими часами жили монахи дуже часто в конкубіната (на віру) або таки в формальнім супружестві, а синів і доньок випосажували монастирським майном. Звичайно жили з собою настоятель монастиря з настоятелькою сестричного монастиря. Жите їх не відріжнялось від життя съвіцького чоловіка. Так само їздили до знайомих у гості, принимали гостей, же нили синів, сватали доньок. За часів Гадамара з Фульди, більша частина монахів були жонатими.

І не лиш в глибокій давнині, але вже за новійших часівходимо богато случаїв, де монахи жили на віру, чи в супружестві. Вже 1563 році західено в Австрії (долішній) богато жінок монахів або полюбовниць, від яких були монаші діти. А в Швейцарії таки недавно удержував пралат Августин Блох прекрасну покоївку, передягнену за студента.

Та такі приміри суть більше особистими, а число їх не зчислиме. Характеристичні форми таких монаших »чеснот« залежать від устрою монастиря, від єго карності, від обставин їхнього життя.

Але закон — монастир в Фонтевравльт був шаленою видумкою діявола. В тім монастирі жили монахи з монахинями під одним дахом. А для випробовання монашої повздережности мусіли монахи дуже часто спати з монахинями. Правила сего монастира так подобались охочим кандидатам, що нераз було їх 2 — 3 тисячі. Але що »съятість« сего монастира ставала що

раз виразнійшою, мусіла держава робити слідство і монастир сей розігнано.

Монастир сей знищено, но він доказує до чого доводить монаше жите. Закон в Фонтевральт, або »Ебенардова керниця« мав вже 50 монастирів. Найчисленнійшим був головний монастир, де відбувавсь новіціят. Дуже часто вступали до сего закону богаті дами, навіть князівського роду, бо був він знаний тим, що в тім монастирі мужчина був підчинений женщині. Отже був се чистий дім розпусти мужеського рода для жіноцтва.

Головною, загальною приемностю сего монастира для дам було бичоване ся монахів, при чім ті що бичувались розбиралися з одежі. Дуже часто відбувались такі бичовання спільно — монахи з монахинями. Монахинь бичували отці — сповідники; а монахів настоятельки.

Гідним уваги є також закон Цистерсів. Голянтський публіцист Марнікс з Алдегонди оповідає цікаві річи про монахинь чина Цистерсів в Голяндії. Між іншими описує він, в який спосіб відбуваються бичовання і каже: »В навечерії кождої неділі і свята іде пані-матка до темної кімнати з тріпачкою в руках, а всі монахині одна по другій, на пів убрани або лиш в праматерній одежі відбирають святу покуту — бичоване. Се за душі в чистилищи. Они вірять, що кілько було ударів до крові, тілько нещасних душ вийшли з чистилища«.

Та говорить він дальше цілком отверто, що коли нема пані-матки, то сей обовязок виконує сам отец-сповідник.

Історія монастирів богата в примірі іншого характеру. — Ксьондз Фридрих монах чина Капуцинів в Апельцель в Швайцарії, коли ще був братчиком вславив ся пристрасним житем в неприродний спосіб. Коли став попом, та мав вже більше

свободи і нагоди дійшов до того, що ім'я його фігурує в списі таких діячів, яких вінчають жалізні вінці кайданів. Одного разу переходитив він через протестантське село. По дорозі стрічали його діти, яким він, як се звичайно монахи практикують, роздавав образки. Коли вже доходив до ліса, бігла за ним ще одна дівчина, домагаючись від него образка. Монах витягнув гарний образець, показав дівчині і сказав, що подарує їй його, коли она піде з ним ще трохи дальше. Зайшовши в ліс, заволік він невинну дівчину у гущавину і знасилював. На крик дівчини прибіг єї батько, та зловив монаха на горячім учинку. Монах утік, однак батько дитини заскаржив його до суду. В суді сказав монах що він думав, що протестанти такі грішники, що у них нічо не уважається гріхом і що у них все дозволено, бо не мусять сповідати ся. Тому думав він, що не поповняє гріха, коли знасилює реформовану дитину.

А от що й-но недавно оголосили часописи про худобячий вчинок монаха камедули в Перемишлі. Бідний чоловік, якому слабувала жінка віддав своїх двоє діточок, чотири-літну дівчинку і два-літного хлопчика до притуловища—охранки брацішків Камедулів. Внедовзі дівчинка захорувала смертельно. Містовий лікар, щоби не образити духовенства, хотів сю справу задержати в тайні. Однак батько дитини, забрав крадьком дівчинку з притуловища, та приклікав двох лікарів, які ствердили, що невинна дівчинка знасилювана і набавлена заразливою хоробою. Дівчинка оповіла, що се зробив »пан з борою, оперезаний мотузком«. Проти монаха ведеться розправа.

Нема ще року, як оголосили часописи про угорського катихиту, який насилував шкільних дівчат, а відтак вів до причастя.

Та се факта, яких незчислиме число і яких впрочім списа-

ти годі. Інших знова годі поміщувати задля бруду, яким они покриті.

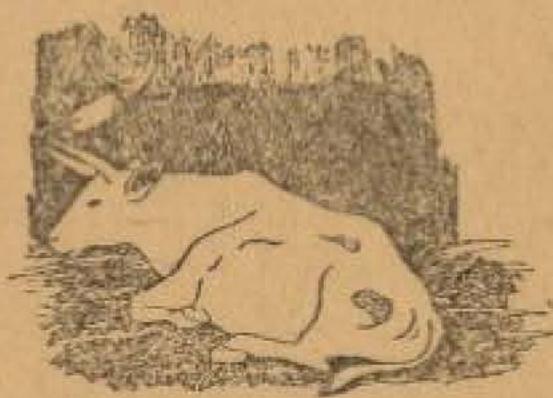
Нині вільно судити попа так, як він сего заслужив. Релігію уважає нині цивілізований сьвіт річию власною; апостол Христа має обовязок проповідувати Евангеліє, бути апостолом по змісту Евангелія, а не карикатурою.

Ох, ба час-би вже і Українцям піти кроком вперед. Пора призадуматись над своїми заушниками. Канадийці мусять звернути свою увагу на се, що до чого довів безженній католицизм Европейські держави, ся доля жде і краї заокеанські. Приміром є Полуднева Америка. В Перу існує конкубінат в повнім розцвіті.

Целебат ще існує; наслідки попівської безженності завсіди ті самі. Сповідь ушна дійшла до гідності »кат. тайни«. Будучність єї так довга, доки існують маси темного народу. З того заключається ся, що:

Католицька система, яка вимірена на шкоду народних мас, а на користь і »туземне царство« католицького духовенства практикується вже тепер як випробоване средство — се уговораний, вигідний шлях для тих, що з лінівства до праці віддають ся легкому, а »почетному« станови. І ся кат. система радше відасть ся загалови усіх добра і благодати »небесного царства«, хоч впрочім сї скарби у них неізчерпні, чим відречеть ся, поганого, галапасного житя. Наслідки сї системи відбивають ся найстрашнійше на непросвічених масах людей, , які в своїм не віжу дивлять ся на все крізь пальці, біжать до полів сповіда-

тись, пєсуть в нੇцках їжу для освячення, гинуть за услугами круглих отців-кавалерів. Щоб усунути сю злобу над'ужитя науки Ісуса Назарея, треба відповідним кругам інтелігенції демаскувати кождий поганий крок розпасаної гультайні, щоб тим створити очи меншим братам. Лиш в сей спосіб усунеть ся злобний целебат, пропаде шпіцльовська тайна сповідь,увільнить ся з мурів церкви Евангеліє, а місто корунованих достойників церкви запанує в християнстві оден Господь, оден Учитель — Христос котрого апостолів — післанців пізнаєте по добрих ділах їх.

СЪПІВАННИКИ

НАКЛАДОМ РУСЬКОІ КНИГАРНІ
і інших видавництв.

Жаша Дума

Українсько-Руські народні пісні. Зібрав і для хору уложив
Філярет Колесса.

Наша Дума містить майже виключно українсько-русські народні пісні т. е. такі, що їх складає і співає сам народ. Се заразом перша збірка народних пісень в чотироголоснім хоровім укладі. Цілює цього видання — як зазначує композитор — є подати укр. співучим кружкам свіжий а до того питомий корм, щоби наші співаки через свою рідну пісню підносили народного духа і помогли зрозуміти та оцінити широким масам нашого укр. громадянства велику вагу і красу народних пісень.

Наша Дума ділиться на дві головні часті: I. мішані хори. II. мужеські хори. Кожда части обирає 25 пісень на чотири голоси. Поодинокі пісні сеї збірки, споріднені з собою тонаціями лягуться в малі групи так, що можна їх співати разом мов малі вязанки пісень. Групи сій зазначив композитор у змісті скобками.

Всім укр. драматичним а взагалі всім укр. співучим кружкам поручаємо сей збірник горячо. — Ціла.....	\$1.50.
Найкрасші народні дівочі пісні.....	25 ц
Збірник народних пісень і дум.....	30 ц
Пісні про Канаду і Австрію.....	40 ц
Коломийни, Думки, Шумки.....	15 ц
Збірник найкрасших українських пісень.....	25 ц
Новий збірник народних пісень, дум, думок, коломийок і пісень весільних	25 ц
Січовин Співанич. — Піна.....	25 ц
Український співаник, 176 сторін.....	40 ц
Робітничі пісні, (всі старокрасні)	25 ц
Пісні Рекрутські до маршу на ногу і пісні жартобливі....	20 ц

КВАРТЕТИ

Українських Народних Пісень на мішаний хор. — Зібрав і обробив О. В. Стех, ч. св. В В се є одноке українське видане.. 50ц

RUSKA KNYHARNIA

848—854 Main St.

Winnipeg

Бібліотека

,,Канадийского Фармера“.

Канадийський Фармар найстарша газета в Канаді котру читає приблизно 15.000 людей видав ряд гарних книжок для ширення просвіти і науки серед наших поселенців і видає що місяця 2 або 3 книжки. Дотепер вийшли:

Ч. 1).	Наука У Ціль Життя.....	10ц
Ч. 2).	Національні Відносини в Бельгії. — Богдан Хмельницький в Галичині.....	15ц
Ч. 3).	Що Кождий Фармер Повинен Знати. — Практичний підручник для кожного фармера.....	25ц
Ч. 4).	Семен Палій Герой Українського Народа. — Побіда Хмельницького під Збаражем.....	10ц
Ч. 5).	У зарані Слави. — Оповідання з життя українських князів. — Ціна.....	15ц
Ч. 6).	Борба Світів. — Фантастична повість.....	40ц
Ч. 7).	Маруся. — Присвячує ся Анні Григорійній Квітці. 25ц	25ц
Ч. 8).	В Неділю Рано Зіле Копала. — О. Кобилянська....	75ц
Ч. 9.	Як жив Український народ	15ц
Ч. 10.	Природна метода лічення	15ц
Ч. 11.	Наука про народне господарство	60ц
Ч. 12.	Герой капіталу	30ц
Ч. 13.	Дві могилі	10ц
	Канадийські Оповідання. — Збірка гарних оповідань з канадийського життя. — А. Новак.....	15ц

КОЖДИЙ УКРАЇНЕЦЬ ПОВІНЕН ЧИТАТИ

,,Канадийский Фармер“

Є се найстарша, і найбільша, національна, популярно-просвітна й політична часопись для всіх верств Українського Народа, а виходить у Вінніпегу кожного тижня в пятницю.

ХТО ЩЕ НЕ ЧИТАВ

,,Канадийского Фармера“

НЕХАЙ ЗАПРЕНУМЕРУС ЙОГО СОБІ ВИСИЛАЮЧИ
ЛИШ \$2.00, НА АДРЕСУ:

CANADIAN FARMER
P. O. Box 3656 St. B. **Winnipeg**

А буде отримувати часопись через цілий рік.

ВЕЛИКА БІБЛІЯ

1073 сторін друку, мовою чисто Українською; містить: св. Письмо Старого і Нового Завіта, всі книги Мойсея, всіх Пророків. Евангелія і всі послання Апостолів, дальнє родинну літолись. — В гарній скіряній оправі. — Ціна..... \$3.00
Оправлена в полотно..... \$1.50

СВЯТЕ ПИСЬМО НОВОГО ЗАВІТУ

Всі Евангелія і всі Послання Апостолів, 500 сторін..... 35ц

СВЯТЕ ПИСЬМО НОВОГО ЗАВІТУ

По українськи і по англійськи, то є, що можна читати по українськи і по англійськи. — 187 сторін. — Ціна..... 85ц

Хто ще не читав хай собі прочитає книжочку потра переведена в 104 мовах. — Тепер кождий Українець може її читати, а се:

Путь Паломника (Богомольця)

ІЗ СЕГО СВІТА В БУДУЧНИЙ СВІТ.

Вона обнимас 248 сторін великої вісімки, має 37 дуже пікавих образків і надрукована на міцнім і гладкім папері, оправлена в дуже гарні полотняні краскові окладинки, на яких золотими буквами витиснена назва книжки і образок. Се є дуже щікаве і духовно користне читане 104. народи І мають, тепер має І український народ. Она написана в англ., мові вже 300 літ тому назад і доси свіжа, нова і користна для кожного, хто лише І читає. — Ціна сеї книжки є..... 75ц

Жите Ісуса Христа.

ЧИ ВИ ВЖЕ ЧИТАЛИ СЮ КНИЖКУ?

Єсли ні, то старайте ся єї купити, поки є на продаж, щобисьте опісля не жалували. Такої книжки не дістанете ані в старім краю. Має вона 300 сторін друку і 73 образків друкованих на грубім папері. Книжка та написана чистою یародною мовою, що кождий дуже легко єї зрозуміє. — Ціна..... \$1.25

Новий завіт Н. І. Х.

Записаний в двох мовах: старо-руській і українській. На українську мову переклав Новий Завіт один з належних найбільших письменників П. Куліш, при співучасти вченого Пуллюя. Крім чудової української мови визначає ся се видане Нового Завіта замітками і потрібними поясненнями. Книжка друкована на добром папері і великими чіткими черепінками; має 992 сторін великої вісімки. Є се найліпше видане сего твору О. А. Барвінського. — Ціна тепер лиш..... \$3.00

Що кождий Українець

повинен читати

СИЛА І КРАСА, повість В. Винниченка. II. части: Як баба Горбулиха зробила страйк. — Ціна 25ц

РАЙ І ПОСТУП. — Одна з найкрасіших і важливіших наукових розвідок. Написав Проф. М. Драгоманів. — Ціна.... 40ц

ВАРВАРА УБРИК. — Історична подія з другої половини 19-го століття, котра мала місце в Krakovі в мурах кляштору, законниць Кармеліток. Варвара Убrik була замурована в темнім лзоху через кільканадцять літ аж збожеволіла. Остаточно поліція впала на слід і виловила тих »святів«. Ся історія потрясаюча до мубини душі а перечитавши її кождий довідає ся які то злочини діють ся по кляшторах. — Ціна 40ц

СТРАШНІ ТАЙНИ МОНАСТИРСЬКИХ МУРІВ подані Марією Мовк, монахинею якій вдалось втечі з монастиря. Се найцікавіша книжка на українській мові. (Перевід з англійського) Ціна сей книжки 50ц

МАРУСЯ. (Повість). Написав Гр. Квітна Основяненко.... 25ц

Душа тут обновляється — писав Куліш — вбачаючи пішну красу дівочу і чисте дівоче серце. Се не Маруся в нас перед очима: се наша молодість, се ті дні святі, приснодамятні, як і в нас було красно, чисто і свято в серці. Побачили ми себе в тій дівчині, чистій красою і непорочний серпем, мов глянули в воду на свою молоду вроду, — і як же то нам жити на світі схотілось... Зневірившись всьому щастю, тут ми йому дали знов віру — і здалось нам, що справді рай на землі бувас.

В НЕДІЛЮ РАНО ЗІЛС КОПАЛА. — Не звичайно гарне оповідання. Написала Ольга Кобилянська. — Ціла 75ц

ХАТА ДЯДЬКА ТОМИ. — Повість з життя муранів в державах північної Америки. Часть I. і II. 50ц

ДВІ ДОЛІ. Гарна повість Д. Мордовця. 222 стор 50ц

ПІМСТА ЗА КРИВДУ. — Гарна драма у 5-ох діях зі співами і танцями з повісті Миколая Джеря. — Ціна..... 30ц

RUSKA KNYHARNIA

8th 8-854 Main St.

Winnipeg, Man.

Образи народні.

Нераз вже були на Україні образи українські і картки, але не було ще таких, які власне тепер можна набути
В РУСЬКІЙ КНИГАРНІ.

Гляньмо наперед на образи!

Се два прекрасні, великі образи: ПЕРШИЙ — се славний малюнок українського артиста-маліяра п. Івасюка:

ВІЗД БОГДАНА ХМЕЛЬНИЦЬКОГО ДО КИЄВА;

а ДРУГИЙ — се славний малюнок українського артиста-маліяра п. Красіцького:

За тими обома образами великий попит був не лише в ста-рім краю, але і в Канаді, і в Америці, однака тепер з причини тяжко їх спровадити зі старого краю. Та удало ся україн-ському Бюрові в першій американській фірмі в Нью Йорку ви-конати пречудні репродукції тих образів у такій величності як були в старім краю на найлішім, тривкім, картоновім папері. Репродукції виконано так званим «сьєтло-друком», що вигля-дають наче оригінали.

ВЕЛИЧИНА ОБРАЗІВ ТАКА: високі на 28 цалів, а довгі на 22 цалі.

ЦІНА (ВЖЕ З ПЕРЕСИЛКОЮ) ЗА ОДИН ОБРАЗ \$1.50;
ЗА ДВА ОБРАЗИ \$2.50.

Сі образи можуть бути прикрасою галь і приватних кімнат. Надають ся навіть до прикрас галь під час концертів і свят Шевченівських.

Тарас Шевченко	50ц.
Іван Франко	50ц.
Богдан Хмельницький	50ц.
Іван Котляревський	50ц.
Михайло Павлик	50ц.
Михайло Павлик	50ц.
Найбільші Сини України	25ц.
Мирослав Січинський	25ц.

Ruska Knyharnia

848-850 Main St.

Winnipeg, Man.

Нові збірники ріжних танців.

1. НОВИЙ ЗБІРНИК 65 РІЖНИХ ТАНЦІВ, українських і
других націй, як українські козачки, польки, танці російські,
єврейські, болгарські, мадярські чардаші і много інших — на
скрипку, мандоліну, корнет і кларнет. — Ціна 60ц

2. ЧУДОВИЙ ЗБІРНИК 300 КАВАЛКІВ РІЖНОРОДНИХ ПІ
СЕНЬ І ТАНЦІВ українських і других націй, як польки, коло-
мийки, вальці, танці польські, єврейські, болгарські, румунські,
мадярські, угорські чардаші і много інших — на скрипку, кор-
нет, мандоліну і кларнет. — Ціна 1.60

ДО НАБУТЯ С ТАКОЖ:

М. КРОПИВНИЦЬКИЙ.

„Де ти бродиш моя доле“

Дует для тенора і барітона з акомпліємантом піана.
У великім форматі. — Ціна 40ц
Ф. КОЛЕССА.

„ВУЛИЦЯ“

на хор мішаний, мужеський і сольо.
У великім форматі. — Ціна 75ц

Наша Дума.

Українсько-Руські народні пісні для хору.
Накладом Руської Книгарні. — Ціна 1.50

Школа на скрипку

Самоучитель в українській мові. Найлекший спосіб вивчити ся
самому грати на скрипці без помочі учителя. — Ціна .. 1.50

RUSKA KNYHARNIA
848-850 Main St. Winnipeg, Man.